

آداب و سنت‌های ارمنستان

مقدمه:

فرهنگ، آداب و رسوم ارمنی از گذشته‌های اولیه زبانزد مردم منطقه قفقاز است. مردم ارمنی به مهمان نوازی، صمیمیت و آرامش شهرت دارند. ارمنی‌ها با صراحت، صمیمیت و سخاوت خود گردشگران را شگفت زده می‌کنند. ارمنه همچنین با نگرش محترمانه خود نسبت به سالمندان، متمایز می‌شوند. نقش بزرگترها به خصوص در خانواده بسیار مهم است. فرزندآوری اهمیت دارد. خانواده از اهمیت بالایی برخوردار است. ارمنی‌ها ملتی سنت‌گرا هستند و آداب و رسوم زیادی دارند که نسل به نسل منتقل می‌شود.

آداب و سنن مشخصه ملت ارمنی در نتیجه قرن‌ها شکل گرفت. ارمنی‌ها خون گرم و مثبت هستند. مردم ارمنستان دوست دارند چهره به چهره صحبت کنند و بدون از دست دادن چشمان یکدیگر به چشمان یکدیگر نگاه کنند. ارمنی‌ها در ارتباطات خود شفاف هستند، دل‌باز هستند و گاهی ممکن است به نظر برسد که اصلا فضای شخصی وجود ندارد.

ارمنستان با تاریخ خارق‌العاده، فرهنگ باستانی، آشپزی، طبیعت بی‌نظیر و مناظر جالب خود می‌تواند بسیاری از مردم را شگفت زده کند.

فرهنگ عروسی و جهیزیه، عزا، حلال و حرام در کسب و کار، احترام به بزرگتر (سالمند) و کوچکتر، روابط خانوادگی، احترام به مناسک مذهبی، خداپرستی، کمک به هم‌نوع و... بسیار شباهت فرهنگ ما ایرانیان دارد. البته ناهنجاری‌هایی نیز وجود دارد که متاثر از دوران حکومت کمونیستی است و ریشه‌هایش در فرهنگ جامعه ارمنی زنده است.

در این گزارش به آداب و سنت‌های ارمنی، چیزهای جالب و منحصر به فرد در مورد فرهنگ باستانی ارمنه پرداخته شده است.

مهمان نوازی ارمنی‌ها

ارمنی‌ها اغلب به عنوان افرادی مهمان نواز، دوستانه، مهربان توصیف می‌شوند که به بزرگسالان احترام می‌گذارند، نگرش ملایمی نسبت به کودکان دارند و ارزش‌های خانوادگی قوی دارند.

مهمان نوازی در ارمنستان به ادب و رفتار محدود نمی‌شود. در فرهنگ ارمنی مهمان نوازی بیشترین نقش را در نظام اخلاقی دارد. آرامنه بر این باورند که میهمان از سوی خداوند فرستاده شده است، هر چه بهتر پذیرایی شود، شادی و سعادت بیشتری به میزبان بازمی‌گردد.

تمام دنیا از مهمان نوازی مردم ارمنی خبر دارند. در تمام موارد شادی و شادی، آنها "سفره" را در جایی که نزدیکان و عزیزان هستند - در خانه، در محل کار و غیره - می‌چینند. حتما باید بخورید و بنوشید. ارمنی‌ها از صمیم قلب بر این

باورند که هر چه سفره مجلل بچینید، فرصت‌های شادی بیشتر می‌شود. ارمنی‌ها معتقدند که هر چه بیشتر دیگران را سرگرم کنند، شادی بیشتری به آنها برمی‌گردد.

ضرب المثل عامیانه «مهمان خداست» در ارمنستان قابل توجه است. در مورد مهمان نوازی انفرادی، میزبان با پذیرایی از یک یا چند بازدیدکننده، خود را موظف می‌داند که برای آنها غذا تهیه کند. در یک جشن سنتی، زمانی که مهمانان یا اقوام در شام شرکت می‌کنند، موقعیت رفتاری خاصی ایجاد می‌شود. در نظم سنتی پذیرایی، رسم بر این بود که با نمک و نان از میهمان پذیرایی می‌کردند که ماهیتی دوگانه داشت. با خیرخواهی و بی‌طرفی همراه بود، زیرا نان مقدس و نمک پاک‌کننده است.

مهمان نوازی به عنوان یک آیین مذهبی

در دوران پیش از مسیحیت، برخی از اقوام و ملل مهمان نوازی را به یک آیین تبدیل می‌کردند. یکی از خدایان اصلی اساطیر ارمنی واناتور خدای مهمان نوازی است. در کنار معبد او (که در باگوان در دامنه کوه نیار در استان باگروند یافت می‌شود) مسافرخانه‌ها و مهمانسراهایی ساخته شده بود که میهمانان و مسافران ساده می‌توانستند به رایگان در آن اقامت کنند (نام واناتور^۱ به معنای پناه دهنده است). واناتور کسانی را که قوانین مقدس مهمان نوازی را زیر پا می‌گذاشتند مجازات کرد و به کسانی که مهمان نوازی را دوست داشتند

^۱ بعضی از محققان عقیده دارند که خدای بزرگ ارمنیان قدیم «واناتور» به معنی پذیرایی‌کننده و جای دهنده نام داشت

برکت داد. مراسم آمانور^۲ در اولین روز ماه نواسارد^۳ (اولین روز سال جدید در تقویم قدیمی ارمنی، ۱۱ اوت در تقویم مدرن) جشن گرفته می شد که با برداشت محصول نیز همراه است. این شرایط از این جهت حائز اهمیت است که آیین (سنت) مهمان نوازی در میان ارمنه ارتباط تنگاتنگی با میل عمومی به فراوانی و رفاه داشت. در میان ملل همسایه ارمنی ها خدایان مهمان نواز جداگانه ای وجود نداشت. به عنوان مثال، در اساطیر یونانی، خدای اصلی زئوس به طور همزمان خدای محافظ مهمان نوازی (و همچنین زندگی خانوادگی و اخلاق) بود، همان خدای اصلی رومی، مشتری. در چنین مواردی، پرستش مهمان نوازی معمولاً یا توسط خدای دیگری یا توسط موجودی کمتر پرستیده (روح و غیره) انجام می شد. به احتمال زیاد، پیدایش فرقه مهمان نوازی در دوره از هم پاشیدگی روابط طایفه ای- قبیله ای و کنار گذاشتن حیوان پرستی رخ داده است. با این حال، تنها در میان ارمنه به سطح خدای اصلی صومعه ارتقا یافت، که دلیلی غیرقابل انکار است که ارمنه در قرون باستان با مهمان نوازی خود متمایز بودند.

در حال حاضر مسیحیت به عنوان یک خداپرستی، پرستش مهمان نوازی را کنار گذاشته، اما آن را در زمره فضائل اصلی مسیحیان قرار داده است که در کتاب مقدس شاهدهای فراوانی درباره آن وجود دارد. به عنوان مثال، در نامه های پولس رسول، آیات زیر وجود دارد: اسقف باید مردی یک زن، حلیم، عاقل، شایسته، مهمان نواز، قادر به تعلیم باشد...

سنت تقسیم نان

اگر مهمان شدی و گم شدی به هر دری بزن. آنها با عشق از شما استقبال می کنند، به شما غذا می دهند، شما را می نوشند و به هر کجا که نیاز دارید سفر می کنند. سنت تقسیم نان بسیار قدیمی است. در گذشته هنگام پختن لواش رسم بر این بود که اولین لقمه را به عابران تقدیم می کردند.

^۲ آمانور معادل ارمنی ناواسارد می باشد که یک اصطلاح زندگی است. "ناو" معنی نو را می دهد و "ساره دا" همان سال ماست که به جای سال نو به کار برده می شده. به علاوه ناواسارد نام اولین ماه تقویم ارمنی (قبل از مسیحی شدن) هم است.

^۳ این واژه هم ریشه navasard ایرانی مرکب از واژه باستانی nava "نو" و sareoa سال است و در ارمنی به معنی "سال نو" و "ردیف و ترتیب نو" آمده است.

این سنت در برخی از روستاها تا به امروز حفظ شده است. در اعیاد، به ویژه در ایام تعطیلات، همین کار را می کردند؛ غذای گرم بین فقرا توزیع می شد.

سنت های مربوط به غذاهای ارمنی

غذاهای هر ملتی منحصر به فرد است. راز غذاهای ارمنی آیین غلات است که از زمان بت پرستی وجود داشته است. ارمنی ها از زمان های قدیم غذاهایی را از غلات و حبوبات تهیه می کردند. آنها معتقد بودند که هرچه غلات بیشتری را برای خدایان قربانی کنند، به ویژه در جشن ها، محصول غنی تر و فراوان تر خواهد بود. به

هر حال، سنت پرستش نان در ارمنستان وجود دارد. انداختن نان در سطل زباله گناه است. آرامنه نیز سنت قربانی کردن بره یا خروس و تقسیم آن بین فقرا را حفظ کرده اند.

تعطیلات کلیسای ارمنی

کلیسای حواری ارمنی اعیاد غیر منقول را با شکوه فراوان جشن می گیرد. پیروان کلیسای حواری در ارمنستان، و همچنین خارج از مرزهای آن، سنت های کلیسا را جشن می گیرند که در طول قرن ها با تعطیلات عامیانه آمیخته شده است. هر یک از این سنت ها با آداب و رسوم منحصر به فرد و منوی منحصر به فرد متمایز می شود.

از جمله این تعطیلات می توان به کریسمس و غسل تعمید عیسی اشاره کرد. در ارمنستان کریسمس در ۶ ژانویه جشن گرفته می شود و در آن روز ماهی آب پز و کشمش پلو سرو می کنند. علاوه بر این، آرامنه به جشن تبدیل مادر خدا و مصلوب شدن احترام می گذارند و آن را جشن می گیرند. یکی از محبوب ترین اعیاد سیار مردم، عید پاک یا عید قیام مسیح است. در این روز سر سفره ماهی، تخم مرغ رنگ شده و کشمش پلو و مقدار زیادی سبزی سرو می شود.

عید رستاخیز معجزه آسای عیسی مسیح

عید رستاخیز معجزه آسای عیسی مسیح را عید پاک نیز می نامند که به معنای جدایی، خروج از گناهان و بازگشت به سوی خداوند است. عید پاک یکی از ۵ عید کلیسای مقدس ارمنی است. پس از مصلوب شدن و مرگ عیسی مسیح، در شام، پرهیزگاران جسد او را از صلیب پایین آوردند و در قبر سنگی قرار دادند و آن را با سنگی بزرگ پوشانیدند. سه روز بعد، صبح روز یکشنبه، زنان مسح کننده - مریم مجدلیه، مریم مادر یعقوب و سلیمان - به مقبره رفتند تا بدن مسیح را با روغن های معطر مسح کنند، اما از دیدن سنگ در ورودی غار متعجب شدند. برداشته شده بود و مقبره خالی بود. زنان خبر رستاخیز را به رسولان اعلام کردند و پس از آن عیسی بر آنها ظاهر شد. در شب قبل از روز رستاخیز، کلیسای شمعدان در کلیساها سرو می شود. عبادتی که جشن های عید پاک را آغاز می کند. صبح، در کلیساها مراسمی انجام می شود، مراسم کفارہ انجام می شود، سپس مراسم جشن صورت می پذیرد.

کلیساهای مسیحی رستاخیز عیسی مسیح را به عنوان عید پاک جشن می گیرند، زیرا بر اساس آموزه های مسیحی، مسیح قربانی یا عبادت ابدی است که از طریق آن بخشش گناهان، سپس زندگی و رستاخیز را دریافت می کند.

عید پاک یک تعطیلات منقول است، یعنی هر سال روز جشن آن تغییر می کند. کلیسای حواری ارمنی آن را در اولین یکشنبه از ماه کامل پس از اعتدال بهاری جشن می گیرد که در دوره از ۲۲ مارس تا ۲۶ آوریل (۳۵ روز) است.

هفته مقدس قبل از عید پاک است. مراسم اصلی مرتبط با عید پاک از شنبه هفته مقدس آغاز می شود و در روز دوشنبه پایان می یابد. در عصر شنبه، مراسم عبادت شمعدان یا شمعدان رستاخیز مسیح برگزار می شود، که نشان دهنده پایان دوره هفت هفته ای عید فصح بزرگ قبل از عید پاک است. در عید مبعث، مؤمنان با پیام «مسیح مبعث از مردگان» به یکدیگر سلام می کنند و پاسخ «قیام مسیح مبارک باد».

سنت سارگیس

سنت سارگیس به معنی سریع مثل نور، طبق سنت، شاهد بزرگی است که برای ایمان مسیحی به شهادت رسید و مقدس شد.

تعطیلات سنت سارگیس یکی از محبوب ترین اعیاد در بین ارمنه است و سارگیس ژنرال محبوب ترین و محبوب ترین قدیس مردم ارمنستان که مردم با شور و اشتیاق خاص و ایمان عمیق و با اتکا به شفاعت پخته ترین و سریع الرشد قدیس به او مراجعه می کنند تا از شرایط ناامید کننده رهایی یابند.

درست است که سنت سارگیس ارمنی نیست، اما او شاهی است که برای ایمان مسیحی شهید شده است که نامش با جهان ارمنی پیوند خورده است. مبتکر ایمان مسیحی با زندگی ای که سپری کرد در کل شرق مسیحی از جمله ارمنستان محبوب شد.

در ارمنستان رسم بر این است که جشن سارگیس را نه تنها با مناسک و نیایش های کلیسا، بلکه با آداب و رسوم عامیانه که

یک سنت گرامی در بین ارمنی هاست، جشن می گیرند. گروه بان سرگیس شفیع زودباور جوانان است. با وساطت او معجزات اتفاق می افتد. در آن روز، جوانان به قدیس دعا می کنند تا دعایشان را به درگاه خداوند برسانند.

افسانه های زیادی در مورد سارگیس وجود دارد. اینجا یکی از آنها است. یک پسر فقیر عاشق یک دختر پولدار است. دومی نیز او را دوست دارد، اما خانواده فقیر بودند و پدر دختر آنها را از ازدواج منع می کند. آشوق تصمیم می گیرد برای کار به خارج از کشور برود تا ثروت زیادی جمع کند. با این حال، تا آن زمان، مرد جوان عاشق از محبوب خود قول می گیرد که هفت سال منتظر او باشد. در صورت تأخیر حتی یک روز دختر می تواند به میل پدر ازدواج کند. پس از هفت سال کار، اشوک ثروتی به دست آورد و راهی خانه شد. جاده پر از مشکلات و موانع بود. به نظر می رسید که این نیروها به کسی که او دوستش داشت نمی رسد. او با انگیزه همه اینها، با قلبی صادق و ذهنی درست به سارگیس دعا کرد و از قدیس زودباور کمک خواست. سرگیس قدیس با شنیدن دعای عاشقی عاشق، در گردابی که اسب تند تند سفیدش برافراشته است، بلافاصله ظاهر

می شود، عروس را بر زین اسب می نشانند و در یک لحظه به محل می رسانند. پدر دختر با دیدن اراده شکست ناپذیر زوج، معجزه انجام شده، عشق و ارادت خالصانه آنها، پیوند آن دو را برکت می دهد. بلاخره قدیس سارگیس به شهادت می رسد و در همان لحظه نور آسمانی طلوع می کند و بدن او را با پرتوهای خود احاطه می کند. شهید می شود اما نمی میرد. صدای خداوند می گوید: «شهید شجاع مسیح قوی باش، از کسانی که بدنت را می کشند نترس، زیرا در ملکوت آسمان به روی تو باز شده است. هر چه از خدا خواستی به تو داده شد. و خواسته های مؤمنان از جانب خداوند برآورده می شود».

چهارده سرباز ایرانی که صادقانه از سنت سارگیس پیروی کردند، با دیدن همه این ها، در ایمان مسیحی خود تثبیت تر شدند. جسد قدیس را گرفتند و در جامه های تمیز پیچیدند تا شرافتمندانه دفن شوند. اما به دستور شاه شاپوه آنها را نیز سر بریدند. پادشاه دستور می دهد که اجساد آنها را به جلوی جانوران بیندازند. در کمال تعجب حاضران، هیچ جانوری به هیچ یک از پیکرهای شهید دست نمی زند. در آن زمان، مؤمنان اجساد مقدس قدیس سارگیس، مارتیروس و ۱۴ سرباز را در نزدیکی شهر هامیان به خاک سپردند. به گزارش «هایسماورک» شهادت آنها در تاریخ ۱۰ دی ماه سال ۳۶۳ در حوالی شهرستان داغمان استان مازندران اتفاق می افتد.

طبق سنت، مسروپ ماشتوتس جسد قدیس را به کربی (استان آراگاتسوتن) منتقل کرد و در آنجا کلیسایی به نام او ساخت. یکی از دندان های سرگیس، مسروپ ماشتوتس آن را در چوب می گذارد و تقدیس می کند. بعداً چوب را با خود به جورجیا می برد و در تپه گاگا قرار می دهد.

روز سنت سارگیس در تقویم کلیسای ارمنی جایگاه افتخاری دارد. یاد او توسط کلیسای ارمنه جشن گرفته می شود. ۹ هفته قبل از عید پاک، این تعطیلات ۳۵ روز طول می کشد و بین ۱۸ ژانویه تا ۲۳ فوریه جشن گرفته می شود.

چندین سال است که به دستور کاتولیکوس همه ارمنه کارکین دوم عید سارگیس به عنوان روز برکت برای جوانان اعلام شد. در آن روز، مردم به کلیسا می روند، دعا می کنند و از قدیس می پرسند. شفاعت سارگیس با شرکت سنت. در مراسم عبادت و مردان و زنان جوان از کشیش برکت می گیرند.

جشن واردآوار (آب پاشان)

واردآوار یکی از اعیاد سیار و پرتطرفدار است. در آن روز رسم است که روی یکدیگر آب می ریزند. این جشن تنها در ارمنستان به این شکل برگزار می شود. روز واردآوار یکی از اعیاد سیار و پرتطرفدار است. در گذشته با الهه آب، عشق، باروری و زیبایی اساطیر ارمنی همراه بوده است. جشن واردآوار با مراسمی باشکوه برگزار شد. گل رز به استغیک هدیه کردند، کبوترها را رها کردند و روی هم آب پاشیدند. رسم آب پاشیدن حتی امروز نیز حفظ شده است. در گذشته ریختن آب روی همدیگر را محافظی در برابر انواع بیماری ها و ترس ها می دانستند.

در زمان‌های قبل، این جشن عمدتاً در کوه‌ها، در نزدیکی منابع آب، که مکان‌های مقدس منحصربه‌فردی محسوب می‌شدند، برگزار می‌شد، همچنین در اینجا به افتخار ارواح حامی آب قربانی‌هایی انجام می‌شد. آداب درخواست آب به معنای درخواست باران و جلوگیری از خشکسالی احتمالی بود. راز واردآوار نیز در پرستش آب بود که مردم برای باروری باغ‌های خود دعا می‌کردند.

در روز واردآوار کبوترها را به پرواز در می‌آوردند و درخت کریسمس را با نوارهای رنگارنگ، گل رز، خیار و سیب کبابی تزئین می‌کردند. جای تعجب نیست که سیب کبابی یکی از غذاهای آیینی این تعطیلات بود. ارمنی‌ها شب‌ها آتش روشن می‌کردند و سیب‌ها را بریان می‌کردند و آن‌ها را با دارچین و سایر ادویه‌ها چاشنی می‌کردند.

هر منطقه از ارمنستان این عید را به شیوه خود جشن می‌گرفت، تفاوت‌های کوچکی داشت، اما می‌توان گفت که واردآوار در تاووش با شکوه برگزار می‌شد. در آن روزها زنان مستعد محلی نیز غذاهای جشن، آیینی، پخت کرکنی، باگرج، کتانه هانت، نازوک، کوفته، هوناسپاس، کورکوت، جامب، ددماکاشوی و سایر غذاهای سنتی را تهیه می‌کردند. اهالی تاووش با آداب و رسوم یاد شده از همسایگان و میهمانان خود با ارائه سنت‌های تاووش پذیرایی می‌کردند. اما تقریباً در همه مناطق غذاهایی وجود داشت که ارمنی بودند، اولاً غذاهای آیینی ارمنی خواص درمانی و پیشگیری از بیماری‌های مختلف داشتند.

سنت‌های عروسی سنتی ارمنی از زمان قدیم تاکنون

در ارمنستان سنت‌های عروسی زیادی وجود دارد. در سنت‌های عروسی ارمنی، مراقبت از جایگاه بزرگی برخوردار است. طبق سنت قدیمی ارمنیان، زوج‌ها بدون اینکه یکدیگر را ببینند، به انتخاب والدینشان ازدواج می‌کردند. پس از بالغ شدن پسر، پدر و مادر و بستگانش شروع به جستجوی دختری برای او کردند. عروس معمولاً از منطقه آنها یا روستاهای همجوار انتخاب می‌شد. از این حیث، ذکر یک ضرب‌المثل قدیمی ارمنی خالی از لطف نیست. بهتر است دختری را به چوپان محلی بدهی تا پادشاه خارجی.

والدین پسر پس از انتخاب عروس، هیئتی از بزرگان طایفه را به خانه دختر می‌فرستادند تا از او خواستگاری کنند. آن مراسم را قیمومیت نامیدند. مواظبت بر اساس سنت‌های ارمنی شغل مردانه است. بنابراین، مراقبت به طور سنتی توسط مردان انجام می‌شود. کار زن مذاکره نیست. عصر بعد از غروب به مشاوره می‌رفتند تا همسایه‌ها نبینند و متوجه نشوند. اگر آنها امتناع می‌کردند، همه همسایه‌ها از داماد طرد شده مطلع می‌شدند.

مرسوم نبود که در اولین ملاقات با دختری موافقت کنند. یعنی پدر عروس می‌خواهد زود از شر دختر خلاص شود. اگر به مراقبان گفته می‌شد فکر کنید یا عمو باید تصمیم می‌گرفت و او خارج از شهر بود، به این معنی بود که پس از چند بار مراجعه، موافقت می‌کردند و اگر آنها می‌گفتند که هنوز برای ازدواج خیلی جوان هستند، پس ارزش بار دوم رفتن به خانه را نداشت. گزینه‌های زیادی برای رد وجود داشت.

در برخی مناطق نیز مرسوم بود که با چند نفر به خانه دختر می رفتند. اگر عروس چند نامزد داشت، خواستگارها موافقت می کردند و با هم به خواستگاری می رفتند. مردها دور میز نشستند و هدایایی را که آورده بودند چیدند: جواهرات، شیرینی، پتو، پارچه. این هدایا حکایت از سعادت خانواده داماد داشت. تصمیم نهایی برعهده عروس بود که هدیه او را انتخاب کرد، او شوهرش می شد. درست است که عروس حق نداشت در حضور مردان صحبت کند. طبق قواعد رفتاری، او باید آنچه را که برای گفتن داشت با کمک اشاره توضیح می داد. اغلب، عروس خجالتی بدون اینکه بداند از چه کسی است هدیه ای را انتخاب می کرد و یک داماد تصادفی انتخاب می کرد.

دختران محتاط تر موفق شدند از قبل با پسر توافق کنند و با اطمینان هدیه او را انتخاب کنند. وقتی انتخاب شد، میز چیده شد. پدر عروس و داماد در حال توافق بودند. در برخی از مناطق ارمنستان، پدران خانواده‌ها از لواش استفاده می کردند. قاعدتاً این مراسم در حضور یک کشیش انجام می شد. مراسم تقسیم لواش معادل عقد نکاح بود، یعنی از این پس نان آنها رایج می شد.

پس از دریافت رضایت از پدر و مادر دختر، گفتگویی صورت گرفت که هدف اصلی آن آشنایی رسمی والدین عروس و داماد آینده است. بعد از همه اینها رابطه وارد مرحله دیگری می شود که نام علمی آن Engagement است. اتفاقاً از تاریخ نامزدی تا نامزدی، جوانان حق ملاقات با یکدیگر را نداشتند.

هدف از نامزدی رسمی کردن رابطه این زوج برای جلوگیری از شایعات احتمالی بود. در مراسم خواستگاری، عروس زیور طلایی را که خانواده پسر به نشانه موافقت او تقدیم می کنند، می پذیرد. طبق سنت قدیمی ارمنیان، زن و شوهر نباید مدت زیادی نامزد بمانند. به عنوان یک قاعده، عروسی یک یا دو هفته پس از نامزدی ترتیب داده می شد.

تفاوت عروسی ارمنی با مراسم تاجگذاری سایر ملل نه تنها در شکوه و تنوع غذاها، بلکه در سه ویژگی است. در ارمنستان رسم بر این است که عروس را به خانه پدرش می برند و با رقص با موسیقی شاد او را بیرون می برند. طبق سنت قدیمی که امروزه بیشتر در روستاها حفظ شده است، فردای جشن عروسی، دوستان داماد به خانه پدر عروس می آیند و یک سبد سیب سرخ می آورند که نشانه معصومیت و پاکی است.

طبق سنت ارمنی، پدر و مادر عروس تنها یک هفته پس از عروسی او را می بینند. در گذشته رسم بر این بود که در آن روز جهیزیه عروس تازه عروس را می آوردند.

عروسی یک جشن بزرگ برای ارمنه است. این به معنای نامزدی و مراسم عروسی واقعی است. امروزه سنت جشن عروسی "۷ روز، ۷ شب" مانند گذشته (در کل روستا) دیگر رایج نیست. در عروسی های ارمنی مهمانان زیادی وجود دارد. زوج خانواده ای که بیشتر از همه مورد احترام و دوست داشتن خانواده کامپسای عروس هستند شاهد آن هستند. نقش قیم به خانواده داده می شود که می تواند به عنوان نمونه ای از خانواده تازه ازدواج کرده باشد. بستگان و میهمانان عروس و داماد جواهرات، وسایل منزل و پول را به تازه داماد هدیه می دهند. به هر حال، هدایا به طور جداگانه ارائه می شود. عروسی با مراسم های مختلف جذاب همراه است. پدرخوانده عروس را تا کلیسا همراهی می کند. در زمان عروسی فرزندی به آغوش عروس می دهند که باید پسر باشد تا اولین فرزند پسر به دنیا بیاید.

در مورد عروسی ارمنی ها در زمان حاضر سنت ها در اینجا تا حدی حفظ شده است و آنچه هستند و به خصوص اینکه کدام قسمت تغییر کرده است، سعی خواهیم کرد در این قسمت بیان کنیم. در قدیم ارمنه پاییز و زمستان را زمان مناسبی برای عروسی می دانستند زیرا در بهار و تابستان مردم بیشتر به کارهای کشاورزی می پرداختند. اگر انتخاب روز عروسی برای ما اهمیت فوق العاده ای داشت و مخصوصاً در روز شنبه این اتفاق افتاد، اکنون بدون توجه به ماه و فصل سال می توان مراسم عقد را هر روز برنامه ریزی کرد.

در حال حاضر ابتدا مراسم خواستگاری صورت می گیرد که طی آن بستگان پسر باید رضایت پدر و مادر دختر را برای ازدواج با پسر جلب کنند. پس از آن مراسم "خسکاپ" برگزار می شود که هدف اصلی آن معرفی رسمی والدین عروس و داماد آینده است. پس از همه اینها، رابطه وارد مرحله دیگری می شود که نام علمی آن «نامزدی» است که طی آن عروس هر جواهری را به نشانه موافقت خود برای ازدواج با مرد جوان مورد نظر می پذیرد. «قطع حاملگی» نام مراسمی است که طی آن طرفین ازدواج در مورد تاریخ عقد به توافق می رسند. قبل از مراسم تاج گذاری در قدیم مراسم تبرک برپا می شد که در آن حلقه های عروس و داماد متبرک می شد. در زمان های قدیم، ارمنی ها نیز سنتی داشتند که به امروز مربوط نمی شود. در مورد «شورژوکی» صحبت می کنیم، مراسمی برای دوخت لباس عروس، که زنان هنگام درست کردن لباس عروس، قسمت کوچکی از پارچه را بریده و به هر یک از دختران و وظیفه دوخت بخشی از آن را می دهند. سنت دیگری که اهمیت خود را از دست داده است. در این مراسم روز قبل از عروسی، رئیس، در یک حراج در میان دوستان مجرد داماد تصمیم می گیرد. در حال حاضر، داماد به سادگی جشن عروسی را انتخاب می کند. سنتی در روستاهای کوهستانی ارمنستان حفظ شده است که شاید در شهرها نادر باشد یا وجود نداشته باشد. صحبت

از "ازنمورتک" است، زمانی که یک حیوان شاخدار بزرگ در ملاء عام ذبح می شود تا گوشت مراسم عروسی تهیه شود. بدین ترتیب قبل از رفتن به سمت داماد (راهپیمایی آیینی هیئت داماد به دنبال عروس)، هیئتی همراه با نوازندگان پشت داماد اعزام می شود.

در قدیم موکب ماشین های عروسی باید از قبل، خانواده عروس را از آمدن عروس و داماد مطلع می کرد. «آقوس» با خصومت مواجه شد، زیرا یکی از کارهای او ربودن مرغ از قفس بود. بعداً جوجه به خاطر رساندن خبر به سادگی جایزه گرفت. درست است که همه آداب و رسوم همچنان حفظ نشده است، اما بسیاری از آن ها هنوز هم مطرح هستند. به عنوان نمونه می توان به سرقت یک جفت کفش توسط یکی از اقوام عروس در حین لباس پوشیدن عروس اشاره کرد که البته پس از دریافت مبلغی دور در نتیجه مذاکرات طولانی بازگردانده می شود. یا «در نگه داشتن»، وقتی برادر عروس در را با شمشیر به در خانه عروس می گیرد و مانع خروج خواهرش از خانه می شود. در بسیاری از روستاها نیز می توان سنت کوخ صید را یافت که شامل دوئل بین والدین داماد یا بزرگان خانواده در هنگام پذیرایی از تازه دامادها در حیاط خانه داماد است که معمولاً زن برنده می شود.

ریختن لواش بر دوش تازه دامادها، پذیرایی از آنها با عسل، پاشیدن گندم و شیرینی بر سر و شکستن بشقاب نیز از جمله آداب آستانه است. در عروسی های سنتی ارمنی، نان تست برای شادی و خوشبختی عروس و داماد بخش مهمی است که اغلب عبارت «با بالش پیر شو» شنیده می شود. عنوان افتخاری نان تست و نوشیدنی توسط یک "توستر" از پیش انتخاب شده به عهده گرفته شده است. مهم ترین مراسم بعد از عقد، مراسم جهیزیه ای است که پدر و مادر عروس می دهند. در زمان های قدیم، همه این کارها به صورت عمومی انجام می شد و جهیزیه شامل یک تخت، مجموعه بزرگی از لباس ها، و همچنین سایر وسایل خانه و اثاثیه

بود. حالا همه اینها با کلید خانه یا ماشین و گاهی با بلیط های مربوطه برای گذراندن ماه عسل در یک کشور جایگزین شده است.

در واقع، حفظ سنت هایی که فقط برای کشور و مردم ارمنستان معمول است بسیار مهم است و معتقدند که باید آنچه را که در طول قرن ها به آن ها رسیده است حفظ کنیم و باید به نسل های بعدی منتقل کنند.

سنت های مربوط به تولد فرزند

به عنوان یک قاعده، خانواده های ارمنی فرزندان زیادی دارند، به ویژه آنهایی که در روستاها زندگی می کنند. تولد یک کودک در اینجا یک شادی واقعی است، به خصوص اگر پسر باشد. در زمان های قدیم در تعطیلات کلیسا جلوی خانه ای که کودکی در آن به دنیا می آمد، موسیقی پخش می شد و خانه را با شاخه های سبز تزئین می کردند که نمادی از تداوم نسب بود. آداب و رسوم متعددی در ارمنستان به آن مربوط می شود. اولی چهلصد است. در طول چهل روز نمی توان کودک را به غریبه ها نشان داد. طرفداران این رسم بر این باورند که تقویت بدن کودک زمان می برد و هیچ کس نمی تواند به او نگاه کند. دومی در قدیم جلوی خانه محل تولد کودک موسیقی پخش می شد و خانه را به نشانه تداوم تولد با شاخه های سبز تزئین می کردند. سومی در هر مراسم شادی، «مقصر» اصلی جشن دستش را روی سر دوستان و اقوامش می گذارد و می گوید «تاروس به تو» که آرزوی احساس خوشبختی آن لحظه است.

در زمان های قدیم رسم وجود داشت که پدر و مادر اولین فرزند پسر را در چهل روزگی به معبد می بردند. یوسف و حضرت مریم نیز نوزاد عیسی را به معبد می برند. مردی درستکار و درستکار به نام شمعون با دیدن عیسی می فهمید که او نجات و نور مردم خواهد بود و به ملاقات آنها می آید. از اینجا کلمه «ترننداراز» به معنای در پیشگاه پروردگار آمده است. و تقدیم به آوردن عیسی چهل روزه به معبد.

به هر حال، ارمنی ها نیز سنت نامگذاری فرزندان را به نام پدر بزرگ و مادر بزرگ خود حفظ کرده اند. آن را ادای احترام به بزرگان می دانند. در گذشته رسم بر این بود که تولد فرزند را با یک مهمانی در حیاط جشن می گرفتند. اکنون آن سنت تقریباً حفظ نشده است.

سنت خلال دندان که با رویش اولین دندان نوزاد جشن گرفته می شود را می توان ارمنی نامید. اقوام و دوستان به آن تعطیلات دعوت می شوند و چیزهایی که نماد حرفه های مختلف است در اطراف کودک چیده می شود. اعتقاد بر این است که موضوع انتخاب شده توسط کودک حرفه آینده او را پیش بینی می کند.

سنت خاکسپاری

کلیسای حواری ارمنی به طور قاطع سوزاندن را ممنوع می کند، آنها طبق سنت ها و مراسم مسیحی دفن می کنند.

ضمناً امروزه سنت دفن در مقبره ها رواج ندارد، به همین دلیل در ارمنستان تنها می توان گورستان هایی با سنگ قبر و خاچکار پیدا کرد. آرامنه بر این باورند که با گذاشتن صلیب بر روی قبر از فرد متوفی در برابر ارواح شیطانی محافظت می کنند.

تهیه کننده:

سید جواد طباطبایی راد

کارشناس فرهنگی ایران در

ارمنستان

منابع

<https://yerevancard.com>

<https://conciergetravel.am>

<https://armenianriches.wordpress.com>

<https://forum.armedu.am>

<https://armeniasputnik.am>

<http://www.surbzoravor.am>

<https://hetq.am/hy>